מכתבים

צ'אח אל־דין חזר

...משרד החינוך נוקט בכל האמצעים כדי שהתלמידים הערביים ישכחו את תרבותם הלאומית, הסטורית והרוחנית. לפני שנתיים יצא לאור ספר „מקראות ישראל" בערבית, ככפר קרוי את לתלמידים הערביים. את הספר ראיתי וקניתי. מה מצאתי שם? מצאתי ש־כל הסופרים הנמצאים בספר הם יהודים.

מוסה

כאן אני שואל: האם חסרים לערבים סופרים, כדי לכתוב להם בספר זה? האם אין לערבים גיבורים ו־אנשים היסטוריים, שכבשו בזמנם את צרפת וספרד? האם הסופרים מהא חריין ותופיק אל־חכים אינם ערבים? האם כאלה אל־וליד, עוקבה אבן נאפע, צלאח אל־דין, אינם ערבים?

למה משרד החינוך והתרבות אינו מרשה לנו לחנך את חנינו הלאומיים? למשל: למה משרד החינוך לא מעורר ועורר לנו לחנך ביום הזיין, היום בו ניצח צלאח אל־דין את הצלבנים? האם זה לא חג לאומי לעמינו?

עבד אל־פתאח מוסה, טייבה

מזל טוב לטוידאנו

מה אתם אומרים על השר הרון־ו'ואן בן ה־80 (העולם הזה 1190)? הולך לו, אה? כבר שמענו על הרבה נשואין כאלה, אבל עדיין לא שמענו שישר בישראל יעמיד את עצמו בצורה כזו.

צ. הר־כסף, תל־אביב

...למד אצל הרבי איר ברבוש סוציסטית ריאלם וורדים" פרטי.

יעקוב לוי, חיפה

הבעות רגליים

מאמר „העולם הזה" (1187) על מארלנה דיטריך הזדקר מים רברי־ההבאי שנכתבו עליה כמו שרגליה בולטות בין אלף זוגות רגליים. אולם סידרת תצלומי הרגליים שלה עלתה אף על המאמר. היא מעידה על ה־אישיות של אשה מופלאה זו יותר מהבעות

מארלנה דיטריך

פניה. האם שמתם לב להבדל בין תצלומים אלה לבין צילומי הרגליים של מארלנה בסרטים?

שולמית קרן, טבריה

שמנו. רגלי הדיסריך בסרטה האחרון: ראה תמונה.

אייכמן ושות'

ברצוני להביע בזאת את התנגדותי החריפה לעריכת משפט בינלאומי לרב־הפושע אייכמן, מן הנימוקים הבאים:

א. אייכמן ביצע את פשעיו בעיקר, אם לא אך ורק, נגד העם היהודי.

לעולם אין כל זכות לשפוט את הפושע בגלל הסיבות הבאות:

(א) העולם היה אדיש בזמן הרצח, ולא עשה דבר לשם הצלת יהודים.

(ב) אחרי מלחמת־העולם השנייה רק מתי מעט מבין הפושעים הנאציים באו על עונשם. ומרבית הנידונים יצאו בעונשים קלים בלבד.

בית־הדין הבינלאומי בנירנברג לא קיים יותר.

לאור העובדה שעמים אחרים, כגון רוסים, פולנים, צ'כים ועוד, שפטו בעצמם פושעים נאציים שנתפסו על־ידם — אינני רואה כל סיבה מדוע רק ליהודים לא תהיה זכות כזאת.

הרי רויטמן, תל־אביב

...אחת הבעיות הכאובות שעל הציבור הישראלי הקטן (מאוד) כאן לעמוד בפניו, הוא מאסרו של אייכמן. „תעלולי בן־גוריון" הורידו הרבה מן העניין ומהסיפוק שהיו בתגובה הראשונה. ועוד. דבר — שאלה ש־שאלו אותי רבים: „מדוע לא מסרסמים את חקירת אייכמן? האם יעשו בישראל משפט־ראווה, דוגמת משפט סלאנסקי?"

רוב הנרמנים איתם שוחחתי, יורעים לתת תשובה על שאלה זו: „הנאצים היושבים בכנס משתיקים את בן־גוריון על־ידי הסיל־יונים שאנחנו משלמים" אין זו ביקורת על השילומים, אלא רצון כנה ואמיתי ל־דעת מה היה מה ומי ריה מי בתקופת 1933/45.

מיכאל נתן, האמבורג, גרמניה

מיום לכיבתו של רוצה־ההמונים תרו עיני בסקרנות אחר מאמריהם של עתוני ישראל לסיניהם; רציתי לשנוש, ולו באחד מהם, דעה נגויה ובלתי־משרנית לתביעותיה חס־רות־הבושה ומלאות־ההוצאה של ארגנטינה כלפינו. אך לשוא ציפיתי.

...אבן, טוב עשה עורך „העולם הזה" (1189) בפרעו כראוי את החשבון עם אר־גנטינה, למרות קיום יחסי ה„ידידות" בי־נינו (או ידידויות שכואת...) וחבל מאוד שלא ניסחנו את אינרות התשובה לארנ־טינה בנוסח אחיד וקולע — „לכו לכל ה־רוחות!"

יצחק הללי, ירושלים

נקמת הכוהנים

אני פוחה בתוקף על זה שמכתבי, ששלחתי לפני שלושה שבועות, עוד לא פורסם בעתון. אני בעל משפחה עניפה, ועלבון משפחתנו עלול לעלות לכם בהרבה קוראים.

שלמה כהן, תל־אביב

אין **העולם הזה** רוצה להכניס כהן לבית־הקברות (של המכתבים). הנה המכתב:

אז מר אברהם שפירא מכחיש שהוא אמר את הסיסמה שיצאו לו מוניטין, „אתם נוער אתמ?" אחרי דברי זקני הישוב על הנוער של ימינו (העולם הזה 1186) אני הייתי שואל: „אתם נבדים אתמ?" כמעט כולכם התנחלתם לנוער ועשיתם ממנו גיבורים. מה זה אתה? איזה גיבורים? הנוער של ימינו הוא בושה לאבותיו. הוא שכח את כל המיצוות, חוץ ממיצוות „פרו ורבו". וגם מיצווה זו מקיים בדרך כלל לפני שהוא מגיע לחופה. אז מה אתם מתניפים לו?

שלמה כהן, תל־אביב

נהג באירית

כתכתבם „האישה האפיתית" בעניין יוסף אלבו (העולם הזה 1188), היתה רחוקה מהמ־ציאות. ייתכן שזוהי אמת, שהמכתל שלח אותו להסיע את אשתו, אך ידוע לי אותו נהג צדיק ביצע נסיעות כאלה לפני ואחרי כן, מבלי לערער על כך. נראה שהיה כדאי לו להיות בשלום עם המנהלים.

קשה להאמין שאלבו הזמין מונית מיו־חדת לאשתו היולדת. ראינוהו, בשעה שעבר לדירה חדשה, מוביל את רהיטיו ברכב ה־נמל. ייתכן כי רהיטים חשובים לו מאשתו?

הפסקת עבודתו של אלבו באה בגלל די־שום הנסיעות אשר אתם כותבים שהוא אשר עמד על הצורך ברישומן. אלבו ביקש חום־שה, אשר אושרה לו בתנאי שבסתרם צאתו יגייס את כל הדו"חות על נסיעות הרכב. כשזה לא סיפק את הממונים, הודיעו לו שלא יצא לחופש מבלי לסיים את העניין. אלבו ציפצף על הכל ונסע צפונה.

בבירור אצל סגן־מנהל הנמל הודיע ש־אינו מוכן להיות מיוצג על ידי וועד העוב־דים, מאחר והוא איש חדות. כך שאת „ה־אישה האפיתית" העלה בעצמו, כדי לתת נתון פוליטי לעניין.

יצחק כרמלי, אילת

אחדים בדורם

בשולי ביקורו בבירת אוסטריה הסביר לנו המנהיג הקובייטי את סיבת השהייתו עליית יהודי ארצו. ויאמר: איש מהם עוד לא פנה אלי בנידון!

האומנם ראש כוחות־המחר בעולמנו ה־מעונה התבוון לזה שבתי־הקוהר ברוסיה של היום אינם חביבים על יהודי ארצו? מה תימה בכך שה„זקן" שלנו לא נשאר חייב? האדם אשר הקים את המלכה ה־שלישית הישראלית על־ידי סיפוח איים, רצועות, מיצרים ושטחים אחרים, בעיקבות פעולה אלימה לכל הדעות, חוזר וטוען ש־אצלנו חסושלום על סיפוחים וכרומה עוד לא דובר. אנחנו את בתולינו הטוליטים עוד לא איבדנו (זו היתה בת השכנה!). אנכ, מי ומה מכריח את הבחורים הטו־בים האלה, אשר זכויותיהם בצני עמיהם אינן מוטלות בספק, לצ'ובת בצורה כה נמרצת?

האמנם ה„אחרים בדורם" בהחלט משוכ־נעים שפני הדור כפי חפור, ששמלה לה, קצין תהיה לנו? עתונים כבר פסקנו לקרוא, ו„נאמין לכל דבר — לחתול ולעכבר"? לאן נגיע אם הגדולים ימשיכו ככה?

יוסף לחיענר, קרית־מוצקין

כמו הזקן

פרט לכמה נקודות קטנות, היתה כתבת־כם עלי (העולם הזה 1190) בסדר. תודה.

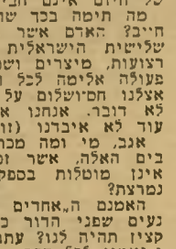

גרינוולד

בכל חיי לא העלמ־תי מאומה, כי כך אני. וחוץ מזה — אם בן־גוריון הזקן מרשה לעצמו להפר חוק בינלאומי, הרי גם אני יכול להר־שות לעצמי לפעול תוך ההתכוכות על „צרק הסיסטורי", בי־תום־לב ותחת כוכח. מלכיאל גרינולד, ירושלים

נוייץ אורדנונג

עם כל הכבוד ל־ד"ר פרץ ולד"ר אישיישלום (העולם זה 1189 ו־1190), ולמרות שאינני דוקטור כמוהם, נדמה לי שפסחו על העיקר בסיסמות כמו „נוייץ אורדנונג" ו„משטר חדש". הרגש אינו על „משטר", אלא על „חדש".

בפוליטיקה, המושג „חדש" בא המיד כ־הסוואה לשליטה. מי שמתנגד לסוציאליזם, מדבר על „סוציאליזם חדש". מי שחותר תחת הדמוקראטיה, מדבר על „דמוקראטיה חדשה". הנאצים דיברו כל־כך הרבה על „משטר חדש", מפני שהיו אנשי הרם והת־נגדו בעצם לכל סדרי־חברה קבועים שהם.

הנן ליזון, תל־אביב

ספר השבוע!
„מועדון הספר הטוב"
טרגדיה אמריקנית
מאת תיאודור דרייזר

יצירת־מופת מאת מחבר „האחות קרי" ו„הגאון" שהוסרטה וקצרה סרטים רבים בהשתתפות שלי וינטרס, אליזבט טיילור ומונטגומרי קליפט.
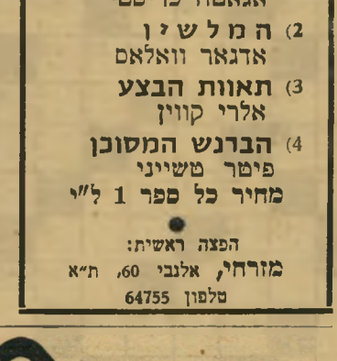
צעיר בן־עניים רוצה את אהובתו כדי לחדור לחוג הנוצץ. מה הגיע אותו למעשה השטני — ומה היה בסופו? רומן בעל עוצמה נדירה, המבוסס על מקרה אמת!